

for skal man ud fra en Venstrebetragtning selvfølgelig ikke have nogen minimumsregler.

Tilsvarende kan man sige om nogle andre afgifter, at her er man ikke interesseret i minimumsregler, fordi man håber, at nogle andre EU-lande vil gøre arbejdet, så man på et tidspunkt kan sige, at det er vi også nødt til at gøre i Danmark, dvs. sætte skatterne ned. Men det er ud fra ønsket om at værne velfærdssamfundet, vi siger, at når det drejer sig om virksomhedernes beskatning, har vi da en interesse i, at danske virksomheder ikke bare flytter til udlandet og får en lavere skat.

Med hensyn til hele tankegangen om, at EU skal lade være med at forholde sig til noget – nu forholder EU sig jo til en masse ting – siger vi bare: EU skal forholde sig til noget, som det er ganske fornuftigt at forholde sig til. Det er sådan noget som ting, der er grænseoverskridende, og det er tilfældet, når det drejer sig om de ting, som jeg har nævnt. Først og fremmest er selskabsskatten klart grænseoverskridende.

Til gengæld skal EU holde sig langt væk fra en række andre ting i skattesystemet. Det gælder ejendomsskat, indkomstskat osv. osv. Det skal EU holde sig langt væk fra. Men når det drejer sig om selskabsskatten, og når det drejer sig om miljøafgifter, har vi en klar interesse i, at der er nogle fælles regler, for ellers eksporterer man problemet landene imellem, ved, at nogle virksomheder flytter fra ét land til et andet land.

Det er da også derfor, Venstre selvfølgelig er imod, at man overhovedet skal diskutere det her, for man regner med, at landenes måde at agere på indebærer, at Danmark så bliver nødt til at følge efter. Det kommer af, at SF og Venstre har forskellige opfattelser af velfærdssamfundet.

At så hr. Keld Albrechtsen indtager det samme standpunkt, hænger sammen med, at hans indstilling til EU efter min opfattelse er, at han ikke kan se, at EU nogle steder er nødvendig, som et redskab. Andre steder skal man selvfølgelig ikke bruge EU, for det er helt overflødigt at bruge EU i nogle sammenhænge, men nogle steder er det fornuftigt.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Det var jo interessant at høre.

SF's argumentation er for så vidt god nok, men den har bare en gal adresse, for Venstre har i årevis gået ind for kvalificerede afgørelser

på afgiftsområderne, netop fordi vi ikke ønsker, at det skal være den mindste fællesnævner, der bestemmer. Det skal ikke være sådan, som det jo har været tilfældet, at ét land i årevis kan blokere for, at vi kan få en minimumsrente-beskatning på 15 pct.

Det nye og interessante, som jeg skal komme ind på i min ordførertale, er, at skatteministeren og regeringen nu omsider erkender, at det er nødvendigt med kvalificerede afgørelser på dette område. Så argumenterne ramte sådan lidt ved siden af.

Jens Peter Verner (S):

Forespørgslerne til økonomiministeren og skatteministeren – F 15 vedrørende det toldfrie salg og F 17 om muligheden for at opretholde det nuværende skatte- og afgiftssystem uden at forhøje nogen skat eller afgift set i lyset af den stigende internationalisering og EU's krav om harmonisering – vedrører en debat, vi alle er optaget af, selv om man godt kan sige, at EU's krav om harmonisering vel næppe, indtil nu i hvert fald, har været til stede på skatteområdet.

SF's forespørgsel er stillet til økonomiministeren og skatteministeren for at få afklaret, om det vil være muligt at opretholde de nuværende skatte- og afgiftsregler set i lyset af den stigende internationalisering. Derudover spørges der om de realistiske muligheder for at løse de opgaver i fremtiden, som det offentlige løser i dag. Det er også et spørgsmål, som mange mennesker er meget optaget af: Hvordan sikrer man fremtidens pension, hvordan sikrer man fremtidens sundhedsvæsen, hvordan sikrer man fremtidens uddannelse, osv.?

Et velfærdssamfund som Danmark hviler efter Socialdemokratiets opfattelse på tre grundpiller: Der skal være lige muligheder, der skal være social tryghed, og der skal være solidarisk finansiering – lige muligheder, uanset hvilke forældre man nu har fået, for at gå i skole, for at blive behandlet i sundhedsvæsenet, osv. Det er disse grundpiller, vi har søgt at opbygge velfærdssamfundet på i det 20. århundrede, hvor det faktisk er lykkedes at udvikle et samfund, som vækker beundring ude i verden – måske også mere beundring, end vi nogle gange selv tænker på i vores dagligdag, når vi er optaget af, hvordan det hele går. Det er også disse tre grundpiller, vi vil tage udgangspunkt i, når vi fortsætter vort politiske arbejde ind i det 21. århundrede; men disse grundpiller forudsætter naturligvis ikke et statisk samfund.